betevé

01

proximitat cultural

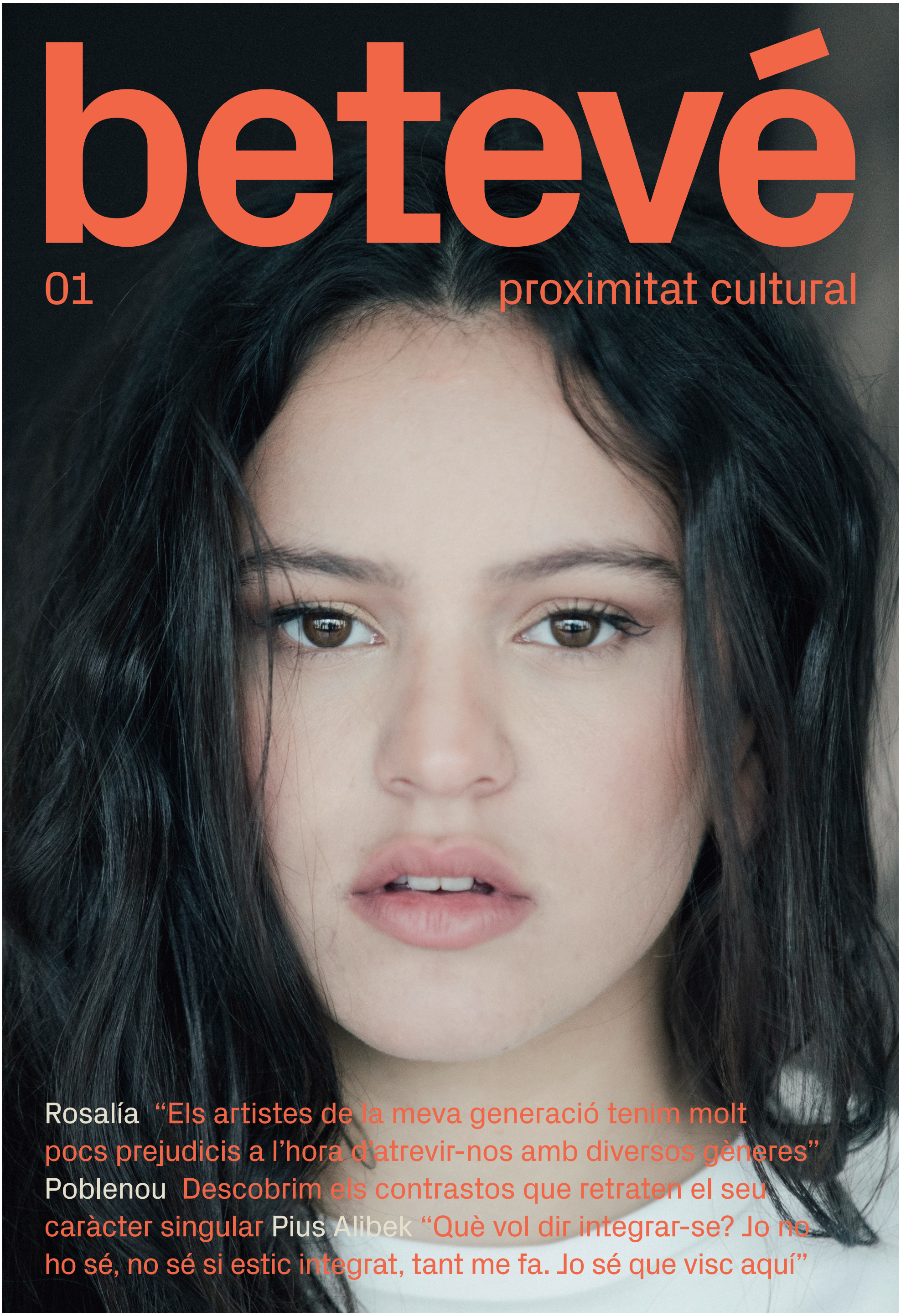

Rosalía “Els artistes de la meva generació tenim molt pocs prejudicis a l’hora d’atrevir-nos amb diversos gèneres”
Poblenou Descobrim els contrastos que retraten el seu caràcter singular
Pius Alibek “Què vol dir integrar-se? Jo no ho sé, no sé si estic integrat, tant me fa. Jo sé que visc aquí”

Durant molt de temps s'ha fomentat l'enaltiment d'una ciutat, en ocasions impostada, on els elements més icònics del paisatge eren sovint els únics protagonistes. Ara és el moment de reivindicar la bellesa i l'interès d'allò quotidià, del que és autèntic. D'orientar la nostra mirada cap a les petites coses, els petits moments que construeixen la realitat més propera. Adonar-nos que la ciutat imperfecta — la de veritat, la del dia a dia — és, en si mateixa, la més valuosa.

0-234814
CARRER
DELS
ALMOGÀVERS

STEINWAY & SONS

La Rosalía és una artista autèntica, inquieta, contemporània. S'hi reflecteixen, com en un únic prisma, les arrels més profundes del flamenc i de l'experimentació més atrevida. La jove *cantaora* encarna el paradigma d'una ciutat, un moment i una generació: propera, real, polièdrica. L'art de la Rosalía és lliure i desborda gèneres i formats. La seva identitat és camaleònica, un eix que atreu personalitats i creatius de diversa índole. El seu èxit fulgurant neix de les xarxes socials, que ens mostren la imatge d'una Rosalía diva i propera alhora. Debuta ara amb el seu primer àlbum, 'Los Ángeles'.

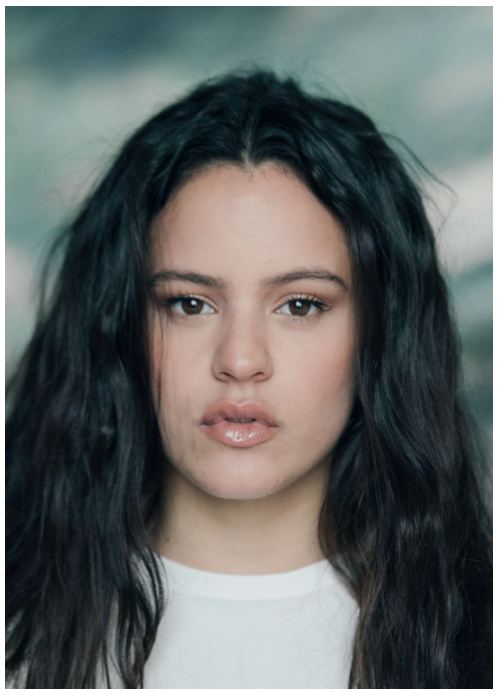

La Rosalía Vila s'ha convertit en un secret de domini públic en el panorama musical. El seu timbre de veu portentós, càlid i suggeridor, capaç d'emocionar des de la primera síl·laba, és un diamant tallat per un gust i una presa de decisions estètiques realment fora de l'habitual en algú de la seva edat. Amb una versatilitat aclaparadora, la Rosalía ha pujat a escenaris amb músics tan diversos com Chicuelo, Enric Palomar, La Fura dels Baus, Alfredo Lagos, C. Tangana o el mateix Raül Fernández "Refree", que és amb qui comparteix el seu primer disc. L'esperat àlbum de debut 'Los Ángeles' es publicarà el pròxim 10 de febrer.

Vincenzo Angileri, director editorial de Folch, entrevista a Rosalía Vila

Ets una artista que supera els límits de gènere. Flamenc, rap, *soul*, R&B. Sembla que no calguin etiquetes per poder definir-te.

He flirtejat amb la música urbana perquè m'agrada des que tenia 12 anys, crec que aquest gènere m'acompanyarà sempre. He triat formar-me en bona part com a *cantaora*, però no he deixat de fer les coses que tingués inquietud de fer. Tinc un compromís amb mi mateixa i amb la forma en què entenc la música. Jo sóc la mateixa, faci el que faci, sigui el gènere que sigui. Per a mi, la música pot tenir moltes funcions i no crec en la segregació entre gèneres musicals.

La ciutat de Barcelona i les xarxes socials són els espais *micro* i *macro* on s'ha format la Rosalía. Què signifiquen per a tu aquestes dues comunitats, la física i la digital?

És estar obert al món. Aquí, a Barcelona, la gent que compon el meu cercle creatiu són també els meus amics. Però és gràcies a internet que s'amplia la teva comunitat creativa. La xarxa m'ha donat la possibilitat de crear amb gent amb la qual no convisc per la distància. Jo crec molt en la multidisciplinarietat i en la idea que si et barreges amb més disciplines la teva obra s'enriqueix i arriba a més gent. Penso que està a les nostres mans fer servir la tecnologia amb totes les possibilitats que ens ofereix.

“Em sento inspirada per Kanye West, John Cage i Agujetas”

El primer àlbum de la Rosalía, ‘Los Ángeles’, s’erigeix com una interpretació del flamenc tradicional. El disc ha nascut de la col·laboració amb Raül Fernández Miró, el seu productor –conegut com Refree,– i es publicarà el 10 de febrer per Universal. *Fotografia per Txema Yeste*

“Els artistes de la meva generació som més globals, tenim pocs prejudicis a l’hora d’atrevir-nos amb diversos gèneres”

“Crec que cadascun de nosaltres tenim una veu personal que no hem d’estandaritzar. Diguem que tot el que aprenc, ho aprenc per decidir en tot moment com vull sonar”

“Tinc la sensació que quan interpretes, les paraules t’obliguen a transportar-te a un món imaginatiu, a donar-los forma mentalment per traduir-les en emoció”

Has utilitzat les xarxes per comunicar totes les teves facetes i el teu art de manera molt lliure, sense haver d’encaixar-ho en res preconstituït.

Sí, totalment. És genial poder mostrar alguna cosa de mi mateixa a qualsevol persona que vulgui conèixer-la. La gent et pot veure i seguir, i això et dona llibertat per mostrar-te al món de la manera que tu triïs. He format la meva imatge a les xarxes de forma natural, perquè hi he crescut. Amb internet, tu crees el teu petit univers.

Quins llocs de Barcelona han marcat moments importants en el teu camí artístic?

El Mercat de les Flors, per tots els espectacles que hi he vist i que m’han marcat. La plaça del MACBA on, per casualitat, vaig descobrir John Cage quan tenia 16 o 17 anys: no sabia qui era, però el vaig buscar i em va obrir un món. Va ser el meu primer contacte amb la música contemporània, experimental. I per acabar, el barri del Raval, pel Taller i el Jazzsí, que van creure en mi des del principi. Més a @beteve

A finals del segle XIX, Poblenou ja era conegut com “el Manchester català” per la seva alta concentració industrial. Al 2006 alguns dels barris de la ciutat com La Vila Olímpica i Diagonal Mar van decidir incloure el topònim “Poblenou” en el seu nom. Avui, la reconversió d’aquests espais industrials ha fet del Poblenou un dels barris amb més atractiu cultural, creatiu i empresarial de la ciutat. A través de la mirada del fotògraf Salva López descobrim els contrastos que retraten el caràcter singular del seu canvi constant.

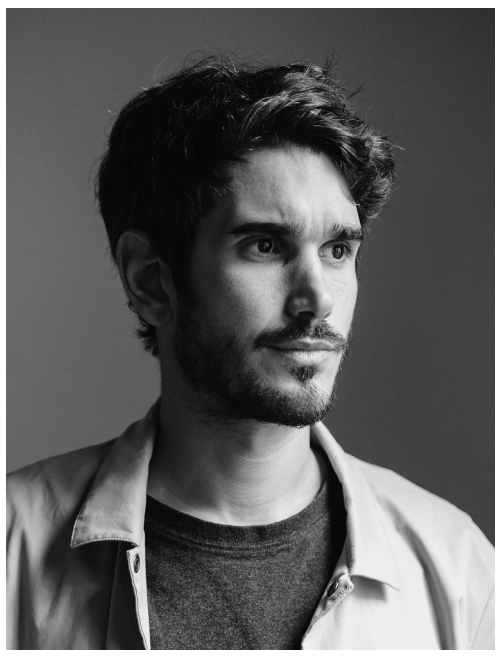

Salva López Nascut a Barcelona l’any 1984, va estudiar disseny gràfic per després dedicar-se a la fotografia. El seu treball s’enfoca principalment en el món editorial, fotografiant per a revistes com *Monocle*, *Wall Street Journal*, *The New York Times* i *Bloomberg Businessweek*, entre d’altres. Per a ell és important buscar un to natural, fugint d’artificis, jugant amb la llum i el color. Intenta buscar escenes calmades i gràfiques.

387
Barcelona
pel Medi
Ambient
Neteja
900 226 226
Ajuntament de Barcelona

Descobreix més barris a @beteve

Pius Alibek Filòleg i traductor, va cursar filologia anglesa a Bagdad i va continuar els estudis a Londres i Barcelona, on viu des del 1981. Especialista en filologia històrica comparada, Alibek és traductor de l'àrab al català i autor dels llibres *Arrels nòmades* i *El dol del quetzal*. La seva llengua materna és l'arameu, però a més parla àrab, kurd, anglès, català i castellà. Durant 17 anys ha estat propietari i cuiner d'un restaurant del barri de Gràcia.

Xavier Muixí, director d'informatius de betevé, entrevista a Pius Alibek

Des del 22@, Xavier Muixí dirigeix la redacció d'informatius de betevé des del 2008. Veí de Gràcia des de fa més de 20 anys, el periodista té una àmplia trajectòria com a presentador i director de formats informatius a TVE, Ràdio Barcelona-Cadena SER, la XTVL i betevé. Actualment el podeu veure cada divendres a *Les 10 notícies*, una mirada a l'actualitat des d'una perspectiva diferent: a través de l'art, la paraula, la música, el cinema i la literatura, entre d'altres.

Aquí, a Gràcia, tothom et coneix.

Jo sempre he dit que, si vas pel carrer, és molt més agradable somriure i saludar que no pas mirar cap a una altra banda o fer mala cara. Tot va pel mateix preu. Fa veïnatge, i a mi personalment em fa sentir més bé amb mi mateix.

Al teu llibre "Arrels nòmades" dius: "Estira les teves arrels, guarda-les al cor, carrega-les a l'esquena com la mare nòmada carrega a l'èsser més estimat. Només aleshores el món sencer serà la teva terra".

El nomadisme és una condició vital per l'ésser viu. Allò que no es belluga és mort o morirà. Moure's no vol dir un moviment físic. Un senyor gran d'un poble perdut del Pirineu em va dir: "Jo mai he sortit de Catalunya, però em sento tan nòmada com tu". Això és el nomadisme autèntic: que tinguem la ment viatgera, l'ànima viatgera, la ment oberta a tot. Perquè si no som tot, no som res. Jo sempre he dit que si un ésser humà, quan es trepitja la dignitat d'una altra persona a milers de quilòmetres, no sent que s'està trepitjant la seva també, és que no és un ésser viu. Alguna cosa ha mort dins d'aquesta persona. Aquesta és l'ànima d'aquest llibre, a part d'un repte personal, literari i de llengua. Jo quan arribo aquí em trobo amb una realitat molt complexa i diversa, i vull fer meu el màxim de l'entorn, perquè jo no puc separar-me de l'aire que respiro. Jo volia ser part d'això, i m'he esmerçat en aprendre de tot: la tradició, la gent, el país, el territori i també les seves llengües.

De fet aquest llibre el vas escriure en català.

Sí. A mi sempre m'havia agradat escriure. Des de petit, a l'Iraq, havies de llegir molt, havies de memoritzar molta poesia. Els debats i les converses entorn de la literatura eren el pa nostre de cada dia. És difícil que trobis un iraquià de la meva generació que no hagi escrit alguna cosa. I quan vaig arribar aquí, què havia d'escriure, en anglès? En àrab? Però per escriure, per fer literatura, necessites emoció, i viure l'emoció amb una llengua que no és la teva llengua és difícil. Va ser quan vaig tenir la meva primera filla i la vaig sentir parlar en català que em vaig emocionar amb aquesta llengua, i em vaig trobar capaç d'escriure literatura en català.

Perquè la teva llengua materna és l'arameu.

Jo procuro parlar arameu a les meves filles perquè ho entenguin i puguin dir coses, tot i que és difícil. La nostra realitat és que, a més de parlar arameu, (al nord de l'Iraq) som el bressol del cristianisme, i tenim present al nostre entorn la persecució permanent. Hem hagut de lluitar molt per sobreviure, i actualment vivim la diàspora. Actualment, de fet, es parla l'arameu molt millor fora, a la diàspora, que no pas al bressol de la llengua.

Que és, alhora, el bressol de la civilització, Mesopotàmia. Una versió que sovint se'ns nega.

Tu no pots separar-te de l'origen. La civilització humana és una cadena. Hi ha hagut molts intents de trencar aquesta cadena, de dir que aquesta cadena no és una cadena que comença per la primera baula, sinó que es trenca aquí i comença de nou. No és veritat. La cadena a la cultura grega no es trenca i comença de zero. Qui sóc jo, com a europeu, per dir que la meva cultura comença a partir de Grècia

“Tu has de viure la teva realitat, estimar el que t’envolta i no pensar que els teus problemes són culpa de l’altre”

“Què vol dir integrar-se? Jo no ho sé, no sé si estic integrat o no, i tant me fa. Jo sé que visc aquí i això és casa meva”

“El nomadisme autèntic és que tinguem la ment viatgera, l’ànima viatgera, la ment oberta a tot, perquè si no som tot, no som res”

“Barcelona és com una dona càlida, afable, que t’obre els braços i et pot acollir com una mare o com un amant. És molt fàcil fer-se de Barcelona i és molt fàcil que Barcelona sigui teva”

i no molt abans? És una negació del propi origen. És com passa aquí, que veus que molts catalans volen donar l'esquena a la Mediterrània. Tu no pots ser català donant l'esquena a la Mediterrània, no pots ser català mirant cap al nord.

Un dia em vas dir que la Mediterrània som un poble.

És la nostra ànima. Molta gent no ho sap, però és un fet geogràfic: la Mediterrània acaba amb l'última frontera de l'Iraq, que marca el límit entre la Mediterrània i Pèrsia. Per tant l'iraquià, tot i no estar massa a prop del Mediterrani, té l'ànima mediterrània. Igual que tot mig orient, igual que tot el nord d'Àfrica. Per tant jo, com a català, com a mediterrani, no puc donar l'esquena a tota aquella gran part de la Mediterrània. Però aquí també entren els sistemes polítics i els seus interessos, que manipulen molt, fins i tot el sistema educatiu.

Fins i tot en les pròpies paraules podem descobrir una connexió directa amb aquests orígens.

I tant. Però saps què passa? La història l'han escrit els poderosos, la falsa història, perquè la veritable història la trobem a les paraules, al menjar i a l'art. Els mots, la cuina i l'art han viatjat per tot el planeta sense visat i sense pagar tributs als gendarmes de les fronteres.

Tu vas decidir quedar-te a Barcelona fa més de 35 anys. Al final un es fa ciutadà d'un lloc, no és ciutadà d'un lloc.

La gran sort que pots tenir en aquesta vida és triar-te a tu mateix. La majoria ens quedem amb allò que ens han donat per herència, i creiem que allò és l'únic que podem tenir i l'únic que podem ser. Jo vaig néixer en un entorn d'una família amb unes característiques, i jo havia de ser igual. Per què? És una gran sort arribar a aquesta consciència de triar tu el que vols ser, i no continuar amb la inèrcia d'allò que volien que fossis. Jo arribo aquí i des del primer dia la ciutat m'encisa, m'enamora, s'obre davant meu. Diu: "Benvingut siguis, aquí em tens". Això és una oferta impressionant que no trobes cada dia. Les ciutats són vives, tenen la seva essència, la seva personalitat. Hi ha ciutats que són com dones: càlides, afables, que t'obren els braços i et poden acollir com una mare o com un amant. I Barcelona és així. És molt fàcil fer-se de Barcelona i és molt fàcil que Barcelona sigui teva. Per això arriba tanta gent a Barcelona i vol quedar-se.

Una ciutat t'ha de deixar ser com tu vols ser, i tu entres a enriquir aquella ciutat. Què en penses de la paraula integració?

Doncs que és un terme més polític que humanístic. Què vol dir integrar-se? Jo no ho sé, no sé si estic integrat o no, i tant me fa. Jo sé que visc aquí, que això és casa meva, i que he d'aportar-hi tot el que porto, que té rastres del meu passat. Tu has de viure la teva realitat, estimar el que t'envolta i no pensar que els teus problemes són culpa de l'altre.

Quan les meves nenes es barallen i una ve a dir-me que tot és culpa de l'altra li dic: "Tot? El 100%?". I em diu: "No". "Quan, doncs? El 99%?", li dic, i ella diu que sí. "Doncs aquest 1% de culpa teva és molt més important que el 99% dew la culpa de la teva germana. Perquè el que ha fet la teva germana tu no ho pots arreglar, però aquest 1% sí. Arregla-ho i ho veuràs tot amb uns altres ulls". Jo no puc entendre les persones

que intenten sempre trobar la culpa en els altres, és malaltís. Jo no puc culpar l'aire que respiro de la meva tos.

La cuina és una altra de les teves passions.

Pels meus estudis sobre l'origen de les llengües, dels mots i les paraules, em vaig interessar també per l'origen i l'evolució de la cuina i dels seus ingredients, i vaig trobar un paral·lelisme entre la llengua i la cuina. Això va fer créixer la meva passió fins al punt de muntar un restaurant. Cuinant he aprés molt, no només a cuinar, sinó també de la història.

La cuina és cultura, i la cultura és el que ens ha de salvar.

Sí. La informació ha de ser útil, però sobretot millorar la teva consciència. Quanta més informació tens, millor consciència tens. I quanta millor consciència tens, menys prejudicis tens. Quan surto a passejar amb les meves nenes, com que he viatjat molt, de vegades em pregunten si he estat en un lloc o en un altre. I una de les primeres vegades, la meva filla gran em va preguntar si aquell lloc era bonic. I li vaig dir que mai més em tornés a fer aquesta pregunta. Que tots els llocs del món són bonics, depèn dels teus ulls. Les coses són com tu les vols veure. L'altre dia em preguntaven sobre el desert, perquè jo hi vaig viure. I em preguntaven: "Al desert hi ha vida?". I jo vaig dir: "Si saps percebre vida, el desert està ple de vida".

Més a @betevé

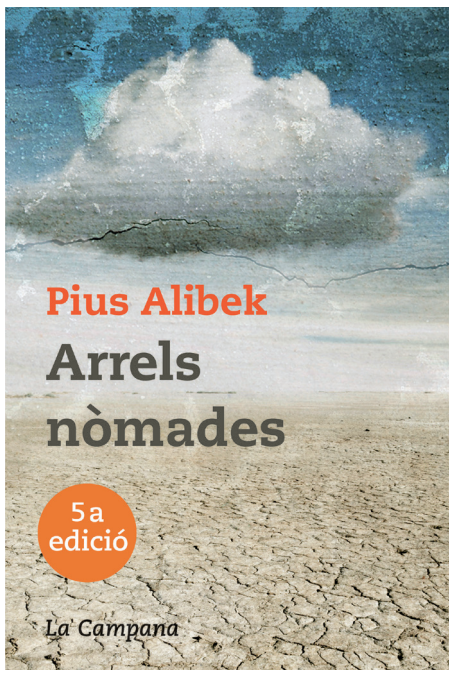

"Estira les teves arrels, guarda-les al cor, carrega-les a l'esquena com la mare nòmada carrega a l'èsser més estimat. Només aleshores el món sencer serà la teva terra".
Arrels nòmades, Pius Alibek

Idea original
Direcció d'art i disseny gràfic
Folch

Fotografia
Salva López
Leo García Mendez

Producció i realització audiovisual de Rosalía
White Horse

Producció i realització audiovisual de Pius Alibek
betevé

Imprès a Indugraf

monogràfic 01
proximitat cultural
betevé.cat
Barcelona, 2017

Desbordant els límits territorials de la ciutat i superant els seus elements més icònics, betevé representa a tots aquells que, d'una manera o altra, mantenen un lligam amb la ciutat. La mirada de betevé s'horitzontalitza i s'alinea amb la realitat quotidiana dels ciutadans, que esdevé l'eix central d'un plantejament dels continguts més enllà del territori, espai, suport o moment. betevé és el mitjà de proximitat cultural de Barcelona.

beteve.cat

beteve